

SCARRIED

EMILY MCINTIRE

PASSION
VALOGATAS

NEM AZ ÖVÉ... HANEM A KORONÁÉ.

Tristan Faasa herceget soha nem szánták a trónra. Mindig is a testvére, Michael volt a trónörökös. A testvér, aki Tristan gyötrelmes gyermekkoráért és az arcát elcsúfító hegért felelős. Amikor apjuk meghal, Michael elfoglalja a trónt, Tristan pedig egy titkos lázadás vezetőjeként készen áll arra, hogy megszerezze tőle. Semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy véget vessen bátyja uralkodásának. Ám amikor Michael új jegyese, lady Sara Beatreaux megérkezik, Tristan egy egészen másfajta háború közepén találja magát. Olyan háború ez, amely felveti a kérdést, mi a fontosabb: a korona vagy a nő, aki viselni fogja azt.

Sarának van egy terve. Feleségül megy a királyhoz, majd elpusztítja a Faasa-családot, akár saját élete kockáztatásával is. Nem számított azonban a sebhelyes hercegre. Veszélyes. Tiltott. És ő az egyik férfi, akít meg kell ölnie. A gyűlölet és a szenvedély közötti határvonal azonban még soha nem tűnt ilyen vékonynak, és ahogy egyre több titokra derül fény, Sara végképp elbizonytalanodik, hogy kiben bízhat: őrlődik a bosszú és a rosszfiú között, akít soha nem lett volna szabad szeretnie.

EMILY MCINTIRE

a The New York Times és a The Sunday Times bestsellerszerzőjeként ismert, történetei indulatokról, lassú őrlődésről és nem fekete-fehér erkölcsű hősökről szólnak. Könyveit több mint egy tucat nyelvre fordították le, és a romantika számos alműfaját ölelik fel. A 4. stádiumú mellrákot legyőző Emily szabadidejében a családjával van, belefeledkezik egy jó könyvbe, vagy hangulatától függően átrendezi a házat.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.emilymcintire.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ebben a könyvben minden benne van, amit egy dark romance-ban szerethetsz: feszültség, gyilkosság, titkok. De ennél többről van szó. Ezek a karakterek a való életben is létezhetnének, megvan a saját motivációjuk és közben személyiségük furcsaságai is. Ez volt az első Emily McIntire-könyv, amit olvastam, és azóta térden állva könyörgök a folytatásért.”

BARNES & NOBLE

„Mindazoknak ajánlom ezt a könyvet, akik felnőtté válásuk közben titokban rajongtak a gazemberekért. Bár ez a regény az Oroszlánkirály újragondolása, de mégis frissnek érezzük. A karakterek nevei okos kis utalások az eredeti műre, ami boldoggá tette a szívemet. A sóvárgás? Tökéletesen fájdalmas. A karakterfejlődés? Valódi. Ez tényleg jó. Nagyon jó.”

AMAZON

„Tökéletes volt. Minden, az utolsó pillanatig! Sokkal jobb, mint vártam. Abszolút imádtam a karaktereket, a történetet és benne a sötét romantikát! McIntire olyan jól megírta a Sara és Tristan közötti feszültséget, hogy elképesztően élveztem a várakozást, hogy végre összejöjjenek! Egyszerűen beleszerettem ebbe a csodás könyvbe.”

GOODREADS

**PASSION
VALOGATÁS**

EMILY MCINTIRE

SCARRED

— részlet —

1. FEJEZET

Sara

– REGGEL INDULSZ.

Nagybátyám a borát kortyolgatja, sötét szeme megvil-
lan, éles tekintete, mint a nyílvesző száll át az asztal felett,
mintha kifilézné mellkasom húsát. Soha nem volt kedves
ember, de családtag, és ugyanaz a célunk.

Bosszút állni a Faasa-családon apám meggyilkolásáért.

Sok apró elemet tettünk gondosan a helyére, amíg sike-
rült biztosítanunk, hogy amikor a koronahercegnek szük-
sége van arra a bizonyos lépésre, én legyek az, aki elfogadja
a kezét. Végül megkaptuk a hírt.

Itt az idő.

Az elrendezett házasságok, bár nem ritkák, az elmúlt
években eléggé kimentek a divatból. Végül is 1910-et
írunk, nem az 1800-as éveket, és az emberek az összes
mesekönyvben, sőt itt, Silva szegénységtől sújtott utcáin is
szerelemből házasodnak.

Vagy legalábbis ezt tartják ideálisnak.

De soha nem voltam oda a pompás formaságokért, nem
gondolom például, hogy jön majd a szép herceg hófehér

paripán, és megment engem, mint valami szorult helyzetbe került, gyámoltalan kisasszonyt.

Szorult helyzet előfordulhat, de én egyáltalán nem vagyok gyámoltalan.

Ráadásul néha csak úgy lehet igazi változást elérni, ha részévé válunk a gépezetnek, és saját kezűleg tépjük ki az elromlott darabokat. És ha ehhez mosolyognom kell, flörtölnöm, és elcsábítanom az új királyt, hogy a kegyeibe férközzek, szándékomban áll így tenni.

Ez végül is a kötelességem.

Tartozom ezzel a családomnak és a népemnek is.

Silva, amely egykor bőséges földjeiről és kiváló iparáról volt ismert, most kopár és gyenge. Félrelökték, mint egy csúnya, vörös hajú mostohagyermeket, akit méltatlannak tartanak arra, hogy a korona időt és figyelmet fordítson rá. Most már egyáltalán nem ismernek minket; az aszály és az éhínség kétségbeeséssel keveredve kúszik a város utcáin, terjed, mint járdán a repedések.

Azt hiszem, ez történik, ha magasan a felhők között elterülő, sűrű erdők veszik körül lakóhelyünket. Ettől nehéz minket észrevenni, és könnyű elfelejteni.

– Megértetted, mi forog kockán? – kérdezi Raf nagybátyám, és ezzel kizökkent gondolataimból.

Bólintok, egy fehér damasztkendővel megtörlöm a számat, a kendőt újra leeresztem az ölembe.

– Természetesen.

Nagybátyám vigyorog, bőre ráncolódik, ahogy sétatbotjának terjedelmes fogantyújára koppint.

– Tisztességet fogsz hozni a nevünkre.

Jóváhagyásának mámorító érzése olyan, mintha ágyút sütöttek volna el a tiszteletemre; kicsit kihúzó magam ültemben, és visszamosolygok rá.

– És nem bízatsz senkiben, csak az unokatestvéredben
– teszi hozzá.

Anyámra pillant. Anyám, az én engedelmes és csendes anyám eszik, apró falatokat vesz magához. Rakoncátlan fekete haja teljesen olyan, mint az enyém, függönyt von arca köré. Ritkán néz az ember szemébe, inkább fejét lehajtva létezik, ujjainak mindig munkát ad: vagy a tút forgatja, vagy poros könyvek lapjait, ahelyett, hogy a lányával foglalkozna, aki minden feladatot átvett, mióta apám meghalt, és özvegyen hagyta őt.

Gyanítom, hogy soha nem akart anya lenni, férjhez menni még kevésbé. Soha nem öntötte ezt szavakba, de nem is kell kimondania, mert a tettei nagyon is hangosan beszélnek. De apám akarta őt, és csak ez számított, semmi más.

És amikor gyermek kezdett nőni a szíve alatt, arra számítottak, hogy az a gyermek lesz a Beatreux-dinasztia következő férfi örököse.

De nem. Vad, hollófekete hajú lányt kaptak, aki egyszerűen nem nyughat, keresi a kalandot, és folyton beszél, akkor is, ha nem kérdezik. Apám így is szeretett engem, de anyám soha, egyetlen gesztusával sem mutatott szeretetet irántam.

Azon a napon, amikor elvesztettem apámat, lényem egy részét is elvesztettem vele. Lelkem összement, mint a megsavanyodott tej, és ottmaradt a szívem közepén rothadni.

Apám elment, hogy segítséget kérjen a királytól. Felvállalta, hogy átkel a sűrű erdőn, át a végtelen síkságon, míg elér Saxum várába. A korona azonban nem hallgatta meg könyörgését, és Alexander unokabátyám üzenetet küldött, hogy apámat felségárulásért felakasztották. Mert nyíltan szólni mert, hogy a királynak többet kellene tennie.

Xander megpróbálta megmenteni, de a király főtanácsadójaként nem tehetett többet.

Raf nagybátyám azóta is nélkülözhetetlen, és bár támogatott engem, én még mindig apám ölelésére vágyom. De nem maradt más belőle, mint egy medál: családi örökség, amit esküként viselek, ami minden egyes napon arra emlékeztet, mit vesztettem el.

És ki az én bánatom okozója.

Így hát, miközben a korombeli lányok azzal töltik napjaikat, hogy szerelemről ábrándoznak, én azzal foglalkozom, hogy megtanuljam, miként kell politikai játszmákban részt venni, miközben továbbra is megőrzöm a nemesség illemtudó viselkedését.

Ha fel akarod gyűjtani a poklot, meg kell tanulnod a saját játékában legyőzni az ördögöt.

A fejemre helyezett képletes korona majdnem ugyanolyan nehéz, mint a tudat, hogy mindenki sorsa attól függ, hogy én megfelelően átlátom-e a dolgokat.

A Faasa-családot túl sokáig hagyták uralkodni. Hatalmuk és befolyásuk az idők folyamán folyamatosan hanyatlott; már nem elsősorban az emberekről és az országról szól, hanem az élvezetek habzsolásáról és kapzsiságról.

Ezért megyek az udvarba. És minden tőlem telhetőt megteszek, amit meg kell tennem, hogy megmentsem a népemet, és igazságot szerezzek azoknak, akiket elvesztettünk.

Ám csak órákkal később értem meg egészen.

Ez az utolsó éjszakám Silvában.

Szívem staccato ritmusban dobog, ahogy felhúzom vastag, fekete csizmámat, és vállamra terítem köpönyegeimet. Szoros kontyba tűzöm tarkómon sűrű, rakoncátlan hajamat. Fejemre húzom a csuklyámat, a tükörbe nézek,

meggyőződöm arról, hogy az anyag eltakarja az arcomat. Hálósobám ajtajára pillantok, látom, hogy rá van tolvaa a retesz. Ezután hirtelen megfordulok, és elindulok az ablak felé.

Szobám az emeleten van, de nem szokatlan nekem a magasság, mert már egy tucatszor megtettem ezt az utat az érdes kőfalon. Tüdőm összeszorul, felszínesen lélegzem, adrenalin ömlik ereimbe, ahogy lefelé haladok. Végül lábam a fűre toppan.

Mindig kockázatos kilopózni, de ezt a kockázatot ezer-szer is vállalnám.

Egy pillanatig kőmereven állok, biztos akarok lenni abban, hogy senki nem hallotta, ahogy elhagytam a szobámat. Aztán megkerülöm az elhanyagolt birtokot, óvatosan, az árnyékban maradva. Végül elérem a régi macskaköves utcát, és felnézek a rozsdás, három ember magasságú kapura. Ujjaim fájnak, ahogy a fémet markolom, izmain égnak, ahogy felfelé húzom magam az egyenetlen vassfelületen. Végre sikerül átlendítenem a lábamat a tetején, és leugrom a másik oldalon.

Szívem összerándul, amikor a talpam szilárd talajt ér. Aztán már ott sem vagyok, sietek a járdán, még jobban összehúzom magamon a csuklyás köpönyeget, és nagyon remélem, hogy útközben senkivel sem találkozom.

Húsz percig tart, amíg elérek a város peremén lévő árvaházba. Kicsi, düledező épület, nulla támogatást kapnak, és nincs elég hely, de Daria, a nő, aki az árvaházat vezet, az egyik fő kapcsolatom és tudom, hogy minden, amit titkon neki juttatok, jó kezekbe kerül.

– Remélem, ez elég lesz, és meg tudtok élni belőle addig, amíg nem juttatok nektek újra pénzt – mondom, és

megszorítom Daria vállát, ahogy átveszi a pénzt és a kis kosár kenyeret, amit a kezébe adtam.

Szipog, szeme csillog a kiskonyha gyér gyertyafényében.

– Köszönöm, Sara. Én nem... nem tudok...

Suttogása rögtön elhal, hogy odakintről egy hang hasít a levegőbe.

Szívem görcsbe rándul, lélegzetem elakad, tekintetem rögtön a sötét folyosóra mered, és nagyon remélem, hogy a zajt nem valami gyerek okozta, aki elkóborolt az ágyából.

Senki nem tudhatja meg, hogy itt vagyok.

– Most mennem kell – mondom, azzal visszahúzó a kezem, és újra felteszem a csuklyámat. – Amint tudok, üzenetet küldök nektek. Addig is vigyázz magatokra!

Daria a fejét rázza.

– Már eddig is nagyon sokat tettél értünk.

Az óra jelez. Tudom, mennyi az idő. A nap hamarosan felbukkan a horizonton, fényében fürdeti a földet, eltünteti a sötétséget, és azzal együtt az én álcámat is.

– Mennem kell – ismétlem halkán, és kinyújtom a kezem, hogy megöleljem. Gyomrom összerándul, ahogy karját körém fonva szorosan átölel. – Ne felejs el engem, Daria!

– Soha. Soha nem felejtelek el.

Nevet. Bár üresen cseng a hangja.

Elhúzódok, a konyha végébe, a kijárat felé tartok, kezem a hűvös sárgaréz kilincsen.

– Vigyázz magadra, királynőm! – súgja Daria a hátam mögött.

A szívem kihagy egy dobbanást.

– Senkinek nem vagyok a királynője. Én leszek az, aki elégeti a koronát.

2. FEJEZET

Tristan

– TRISTAN! – GYERMEKI HANG suhan át az udvaron, felnézek. A szomorúfűz törzsének támaszkodva ülök, kezemben rajzszén, ölemben nyitott vázlatfüzet. Nadrágom szárába törlöm ujjaimat, fejemet hirtelen mozdítva kilendítem arcomból az előrehullott hajtincseket.

A kisleány beugrik az udvarra, közvetlenül előttem áll meg, ruhája lóg rajta, és piszkos, mintha egész nap valamelyik titkos föld alatti alagútban futkározott volna.

Abban, amelyet én mutattam meg neki.

– Szia, kistigris! – mondom, és vidámság tölti el a lelkem.

Önfeledt mosolyra fakad, borostyánsárga szeme csillog, homloka vékony verejtékrétegtől fénylik.

– Szia! Mit csinálsz? – kérdezi, és lepillant az ölembé.

Kihúszom magamat, becsukom a vázlatfüzetet.

– Rajzolok.

– A karodra? – kérdezi tetoválásaim felé nézve, amiket nem lehet teljesen látni, mert hosszú ujjú tunikám takarja. Csak egy kis rész látszik ki a krémszínű vászon alól.

Szám széle felfelé moccan.

– Talán.

– Anya azt mondja, hogy ezek a dolgok szégyent hoznak rád – mondja, hangját lehalkítva. Olyan közel hajol hozzám, hogy az orra szinte az alkaromat érinti.

Undor tör rám attól, hogy egy koszos szobalány úgy gondolja, joga van kimondani a nevemet.

Oldalra hajtom a fejem.

– És te mit gondolsz?

– Én?

Kihúzza magát, feszengve alsó ajkába harap.

– Nekem elmondhatod. – Előrehajolok, közelebb hozzá.

– Nagyon jól tudok titkot tartani.

Szeme megvillan.

– Azt hiszem, én is szeretnék ilyet.

Szemöldököm megrebben.

– Csak a legbátrabb kistigrisek kaphatnak.

– Én bátor vagyok – jelenti ki mellkasát kidüllesztve.

– Akkor jó. – Bólintok. – Amikor egy kicsit idősebb leszel, és ha még mindig szeretnéd, keress meg!

– Simon! – szisszen egy női hang, majd a hanghoz tartozó nő előreszalad, szeme egyre tágabbra nyílik, ahogy minket néz. Amikor közelebb ér hozzánk, hirtelen megáll, fekete szoknyája a földet söpri, ahogy mélyen térdet hajt előttem. – Fenség, elnézést kérek, hogy a fiam megzavarta!

Államon remeg egy ideg, bosszúság forr zsigereimben.

– Egészen mostanáig nem zavart.

– Látod, mama? Tristan kedvel engem – szól Simon.

A nő zihál, még mindig térdet hajtva kinyújtja a kezét, szoroson karon ragadja a fiát.

– Szólítsd meg őfenségét illendően, Simon!

– Miért? Te soha nem szólítod fenségnek – mondja Simon, és a homlokát ráncolja.

A nő válla megfeszül.

Gyomrom ég, végigsimítok a szemöldökömön a hajvonalamtól az arcom közepéig, érzem a kiemelkedő hús vékony rétegét.

Nem kellene aggódnia, amiért a fia elmondta. Mindketten tudjuk, hogyan neveznek engem a hátam mögött. Mindenki így hív, bár soha nem mondják a szemembe. Ahhoz túl gyávák. Inkább titokban mondják ki, suttogásuk átítatja a kőfalakat, és már a csend is ítéletével fojtogat.

– A Tristan teljesen jó, kistigris. Nyugodtan szólíts csak így! – Felállok, közben leporolom a nadrágomat. – De csak ha ketten vagyunk. Nem akarnám, hogy más is rászokjon.

– Simon! – csattan az anyja hangja. – Menj haza! Most!

Simon előbb az anyjára néz, aztán rám. Enyhén bólintok, Simon vigyorog.

– Viszlát, fenség!

Azzal hirtelen sarkon fordul és elfut.

Az anyja még nem egyenesedett fel, ott áll pukedlizve. Abban a pillanatban a főkapu felől hangos zűrzavar hallatszik. Erre kihúzza magát, és a zaj felé fordul. Közelebb lépek hozzá, kinyújtom a kezem, álla alá simítom a tenyerem, visszafordítom az arcát magam felé. A fakó nap kis szeletei bukkannak elő a felhők mögül, a fényben megcsillannak ezüstgyűrűim.

– Kara! – szólítom halk, mély, szinte doromboló hangon, és ujjaimmal selymes, sötét bőrét simítom.

Lélegzete elakad, ahogy egymás szemébe nézünk.

Egyre szorosabb a fogásom, annyira, hogy felszisszen.

– Nem adtam neked engedélyt, hogy felállj.

Zihálva veszi a levegőt, újra térdet hajt, és lefelé néz. Lenézek rá, fia korábbi szavai viharként kavarnak tudatomban.

– A fiad azt mondja, szeretsz rólam beszélni. – Egy lépést teszek felé, a cipőm orra a szoknyája szegélyét érinti. – Vigyáznod kell, hogy miket mondasz, Kara. Nem mindenki ilyen megbocsátó. Nyilván nem akarnád, hogy elterjedjen a hír, hogy elfelejtetted, hol a helyed. *Megint.* – Lehajolok hozzá. – Igaz, hogy azt hiszed, szégyen vagyok?

Megrázza a fejét.

– Csak gyerek. Szeret mindenféle történetet kitalálni.

– A gyerekeknek hihetetlen képzelőerejük van, nem igaz? Bár... – Kezem mozdul, ujjaim a tarkójára siklanak. Élvezet jár át, ahogy a teste remeg az érintésem alatt. – Ha van valaki, aki tudja, mit jelent a szégyenletes tett, akkor az éppen az ő édesanyja.

Rámarkolok a tarkóján szorosan összetűzött fonatokra, és erővel húzom a haját. Elégedettség terjed testemben, ahogy felzihál a fájdalomtól. Előrehajolok, háta ívbe hajlik, orrom oldalról az arcához simul.

– Azt hiszed, nem tudom? – mordulok rá.

Nyöszörög, megfeszül a gyomrom a gyönyörtől.

– Azt hiszed, olyan ostoba vagyok, mint mindenki más, aki a várkastély termeinek padlóját koptatja? Azt hiszed, hogy nem látom a hasonlóságot?

– Ké... kérem... – dadog, keze a mellkasomhoz nyomódik.

– Mmm... – mordulok. – *Neki* is így könyörögtél? – súgom a fülébe, szabad kezem a torkára markol. A bejárati kapuk mellett álló királyi őrség felé fordulok, látom a körülöttük gyülekező járókelőket. Néhányan futólag ránk pillantanak, de ahogy ránk néztek, ugyanolyan gyorsan el is kapják rólunk tekintetüket, inkább sietve távoznak.

Mindannyiuknak van annyi esze, hogy nem avatkoznak bele.

– Ne kövesd el azt a hibát, hogy összetévesztesz a bátyámmal! – folytatom, ujjaimat tincsei közé fúrva. – És eszedbe ne jusson még egyszer elfelejteni, hol a helyed, különben nagyon szívesen emlékeztetlek rá. – Elengedem a torkát, addig nyomom a fejét, amíg a földre rogy; kezét előrelendíti, hogy tompítsa esését. – És vele ellentétben engem egyáltalán nem érdekel, mennyit könyörögsz.

Felegyenesedek, felveszem a vázlatfüzetemet, lenézek rá, élvezem a látványt, ahogy a lábam előtt kushad.

– Most már felállhatsz.

Szipog, ott áll, ruháját porolja, fejét lehajtva bámulja a földet.

– Menj! – mondom, és lazán legyintek. – Meg ne lássalak itt többé!

– Fenség – hebegi.

Megfordulok, mielőtt befejezhetné, amit esetleg mondani akart. A fűzfa árnyékába megyek, törzsének támaszkodom, a kéreg a hátamba váj. Xander, a bátyám és személyes testőre, Timothy sétálnak ki a kastély ajtaján, az udvarra lépnek. Automobil gördül be a kapun.

A kíváncsiság tart a helyemen, lábamon mintha ólomcsizma lenne, az árnyékból figyelek. Ujjaim megfeszülnek a vázlatfüzetemen, ahogy a jelenetet szemlélem. Xander az autó felé halad, kinyitja az ajtót. Vékony, szőke hajú nő. Lila kalap alól pislog ki. Mosolyogva kiszáll, aztán oldalra lép.

Majd egy másik finom, női kéz jelenik meg, és egy másik nő, aki Xander tenyerébe helyezi ujjait.

A gyomrom összerándul, fájón lüktet. Tudom, hogy azonnal el kellene mennem innen, de képtelen vagyok mozdulni.

Mert ott van.

Megérkezett a leendő királyi hitves.

3. FEJEZET

Sara

EGÉSZ ÉLETEMBEN A SZEMEM előtt voltak a Saxum királyságát ábrázoló festmények. Egy ilyen kép otthon, a nagybátyám fogadótermében a kandalló fölött lóg: elég sivár festmény, dühös viharfelhők tornyosulnak egy sötét vár fölött. Azt a várat a tizenhatodik században építették; az azóta eltelt idő alatt teljesen fekete lett. Mindig is úgy gondoltam, hogy a látványt a művészi hatás kedvéért egy kicsit eltúlozták. Kiderült azonban, hogy a kép meg sem közelíti a valóságot.

A király sofőrje végigvezeti az automobilt Saxum város utcáin. Nők mellett haladunk el, akik férfiak karján nevetnek, mintha minden a legnagyobb rendben lenne a világgal, mintha semmi gondjuk nem volna. Boldog tudatlanságban élnek, fogalmuk sincsen, hogy alig ötpercnyi gyaloglással olyan helyre érnek, ahol a macskaköves utakat földutak váltják fel, a nők széles karimájú kalapok helyett koszos főkötőt viselnek, csont és bőr testüket pedig ócska, szakadt göncök takarják.

Vagy talán pontosan tudják, de az a valóság egyszerűen nem érdekli őket.

– Semmi sem fogható az igazihoz, ugye? – kérdezi Sheina, legjobb barátnőmből lett udvarhölgyem. Felsőhajt, kinéz az ablakon, szőke haja kikandikál kalapja széle alól. – Egész életünkben hallgattuk róla a sok szóbeszédet, de ez *tényleg* félelmetes látvány.

A kastély felé biccent. A várkastély sziklaszirten magasodik, hosszú, kanyargós út végén. Buja, zöld erdő veszi körül mindkét oldalon.

A festmények tényleg nem a valóságot mutatják.

Úgy tűnik, hogy az országnak ez a része borús homályba burkolózik; nagyon éles a különbség ahhoz a napsütéshez képest, amely egykor a silvai növényeket éltette. Szorongás könyörtelen energiája emészti zsigereimet, ahogy az utcákat szegélyező épületek helyett immár platánok és fenyők suhannak el az automobil ablaka előtt; örökzöldek illata hatol az utastérbe, intenzív növényi aroma facsarja az orromat.

Az út összeszűkül, szorongásom egyre növekszik, gyomrom összeszorul, és együtt lüktet szívem felgyorsult dobásával, amikor meglátom, hogy a várhegy a dühös hullámokkal csapkodó Vita-óceán partján áll, és ez az egyetlen befelé vezető út. *És egyben az egyetlen kifelé vezető.*

– Szerinted igaz, amit mondanak? – kérdezi Sheina, és felém fordul.

Homlokomat ráncolva nézek rá.

– Attól függ, mire gondolsz.

– Arra, hogy a halott királyok szellemei kísértenek a vár folyosóin – mondja ujjait mozgatva az arca előtt.

Erre felnevetek, bár az igazat megvallva ez már nekem is eszembe jutott.

– Sheina, túl idős vagy már ahhoz, hogy még mindig higgy az ilyen ostoba kísértethistóriákban.

Oldalra billenti a fejét.

– Tehát azt mondod, hogy nem?

Borzongás fut végig a gerincemen.

– Hiszek a babonában. Ugyanakkor azt is szeretném hinni, hogy amikor valaki elhagy minket, a lelke is távozik, hogy megpihenjen a mennyek országában.

Bólint.

– Vagy a pokolban – teszem hozzá, és szám sarka enyhén felfelé moccan. – Ha az illető történetesen azt érdemli.

Sheina önkéntelenül kuncog, de rögtön a szájához kap, elfojtja a hangot.

– Sara, nem szabad ilyeneket mondanod!

– Csak mi ketten vagyunk, Sheina – felelem, és mosolyom egyre szélesedik, ahogy vállat vonok, és közelebb hajolok hozzá. – Nem tudsz titkot tartani?

Gúnyolódik.

– Kérlek! Kislány korod óta soha, egyetlenegyszer sem árultam el senkinek egyetlen csínyedet, sem rossz cselekedetet sem.

Visszadőlök az ülés támlájához, fűzöm acélmerevítői a bordáim közé ékelődnek.

– Lehet egy megátalkodott lányból királynét csinálni?

Sheina ajkát csücsöríti, kék szeme felcsillan.

– Veled, Sara, bármi lehetséges.

Melengető elégedettség telepszik a mellkasomra, nagyon örülök, hogy a nagybátyám megengedte, hogy magammal hozzam Sheinát. Az ismerős arc segít enyhíteni a vállamra nehezedő feszültséget.

Sheinát kislány korom óta ismerem, együtt nőttünk fel a családom birtokán. Az édesanyja szobalány volt nálunk,

Sheina és én pedig azzal töltöttük nyári napjainkat, hogy kiosontunk a mezőkre, friss bogyós gyümölcsöket szedünk, és történeteket találtunk ki arról, hogyan keresünk mérgező bogyókat, és hogyan viszünk ilyeneket a fiúknak, akikre haragudtunk.

Az egyik első lecke azonban, amit apám megtanított nekem, az volt, hogy tartsd közel magadhoz a barátaidat, és még közelebb a titkaidat. Tehát, bár szeretem Sheinát, igazságaim nehéz terhét nem bízom rá.

Még előtte is szerepet játszom, ő pedig nem tudja ezt.

Lassan, fokozatosan lassulunk, már nem szaladnak olyan gyorsan a fák, aztán az autónk megáll. A kastély udvarának bejáratát övező két toronyra pillantok. A kő sötétszürke, a korábbi esőtől nedves, vagy talán csak foltos, az évek koptatták ilyenre. Sötétzöld borostyán kúszik fel a tornyok oldalán, egészen a meredek tetőig, és kis, üvegtelen ablakokban tűnik el.

Egészen biztos vagyok abban, hogy kilátók.

Azon tűnődöm, vajon édesapám ugyanezt gondolta-e, amikor megérkezett ide. Vajon ő is tele volt-e reménnyel, vajon szívét bátorság dobogtatta-e.

Mellkasomban a hiány üressége sajog.

– Megérkeztünk, milady – jelenti be a sofőr.

– Igen, látom, köszönöm – felelem. Gerincem kiegyenesedik, végigsimítok világoszöld utazóruhám szoknyáján.

A vaskapuk nyikorognak, a kapu szélesre tárul, a királyi gárda katonái sorakoznak az udvar két oldalán; egyenruhájuk fekete és arany, mellükön a címer ordító oroszlánt ábrázol. Ugyanez a kép díszíti Gloria Terra zászlóját.

A Faasa-család címere.

Nagyon ideges vagyok, de igyekszem ezt egyáltalán nem mutatni. A katonák merev arcát nézem, ahogy az automo-

bil újra megindul, majd a kapun belül ismét megáll. Tucatnyian lézengenek az udvaron, mind minket bámulnak, de ezen kívül nincs semmiféle formáság, semmi ceremónia.

Férfiak kis csoportja áll előttünk, az alacsonyabbat azonnal felismerem. Megkönnyebbülés árad szét bennem, amikor meglátom, hogy unokatestvérem, Xander közeledik hozzánk.

Az ajtó kinyílik, először Sheinának segítenek, majd Xander felém nyújtja a kezét. Ruhám csipkéje csuklómhoz érve megzizzen, ahogy tenyerébe helyezem ujjaimat, és lelépek a földre.

– Xander – köszöntöm. Ő meghajol, ajkához emeli kezemet és megcsókolja.

– Régen láttalak, unokahúgom – szólal meg, és felegyenesedik. – Jól utaztál?

Mosolygok.

– Attól tartok, hosszú és kényelmetlen volt az utazás. De örülök, hogy itt lehetek.

Nyelvével csettint.

– És az apám? Jól van?

– Amilyen jól csak lehet. Sajnálátát fejezi ki, hogy nem kísérhetett el.

– Megértem. – Xander meghajtja a fejét. – Gyere! Hadd mutassalak be őfelségének!

Addig húzza a kezem, amíg az belesimul a karja hajlatába. Vörösésbarna öltönyt viselő férfihez vezet. Jóképű. Mosolya egyre szélesedik markáns arcán, miközben tekintével lassan végigpásztázza az alakomat.

Annyi mindent megtudtam a királyi családról az évek során, hogy egyetlen pillantásból felismerném mindegyiküket, annak ellenére, hogy még soha nem találkoztam velük. Ezt az embert gondosan nyírt, barna hajáról, szé-

les mellkasáról, óriási termetéről, szemének szokatlan, borostyánsárga árnyalatáról, ezen vonások együtteséről rögvest azonosítom.

III. Michael Faasa király, Gloria Terra uralkodója.

Tűz emészti mellkasomat, gyűlölet csöpög zsigereimben, ahogy térdet hajtok előtte. Szoknyám csipkeszegélye a kövezetre ér.

– Felség!

– Lady Beatreaux! – Hangja mély dübörgés, visszhangzik az udvaron. – Sokkal jobban nézel ki, mint képzeltem.

Felegyenesedek, de lehajtom a fejem, nehogy meglássa az arcomon az ingerültség villanását.

– Ön nagyon kedves, felség.

Álla mozdul, biccent, kezét zsebre téve néz.

– Tudod, találkoztam az apáddal.

Hagyom, hogy mosolyom kiszélesedjen, annak ellenére, hogy apám említése a gyötrelmem görcsét görgeti végig rajtam.

– Micsoda öröm lehetett számára az ön társaságát élvezni!

A király szeme megvillan. Kiegyenesedik, vigyor terjed szét az arcán.

– Igen, nos... úgy tűnik, hogy az öröm visszatérül, mivel most én élvezhetem a te... társaságodat.

Elégedettség terjed mellkasomban, felmelegíti ereimben a vért, nagybátyám hangja suttog gondolataimban.

Minél gyorsabban nyered el a kegyeid, annál gyorsabban nyered el a bizalmát is.

Michael előrelép, közvetlenül elélem áll, olyan közel, hogy érzem ruhájának keményítőillatát. Lehajol, hosszú csókot nyom az arcomra. Gyomrom összerándul ettől a végtelen szemtelenségtől, gyorsan körülnézek az udvaron, hogy lás-

sam, mit gondolnak erről az emberek; kíváncsi vagyok, vajon itt ez természetes viselkedés, vagy valami különleges, ami csak nekem szól. De a hatalmas udvaron lévő néhány ember közül senki nem néz ránk, bár érzem, hogy folyamatosan figyelnek.

A király végighúzza kezét a derekamon.

Megengedem az érintést, mert tudom, hogy nincs más választásom. Semmit nem lehet megtagadni a királytól, és nem akarom, hogy nehéz esetnek lássanak. Tovább szemlélem a környezetemet, a várudvar egyik sarkában gyönyörű szomorúfüzet látok. Lelógó ágai mögött a törzsnek dőlve egy alak áll. Ő egyenesen engem néz.

Gyomrom összeszorul.

Michael király súg valamit a fülembe, én pedig egyetértően hümmögök, bár nem tudnám megmondani, mit mondott. Túlságosan lefoglal ennek az idegennek a látványa, tekintete magához vonz. Tudom, hogy el kéne fordítanom róla a pillantásomat, de képtelen vagyok rákényszeríteni magam, hogy ezt megtegyem. Kihívás van annak a férfinak a szemében, mozdulatlanná merevít. Gerincemet megdermesztő, idegeimet irritáló érzés, és azt kívánom, ő legyen az első, aki megadja magát, és másfelé néz. Természetesen nem teszi. Egyszerűen vigyorog, lazán a fatörzsnek dől, végigsimít sűrű, zabolátlan, obszidiánfekete haján, félresöpri homlokáról a kusza fürtöket.

Nem kapok levegőt, ahogy végigpásztázom sápadt arcának éles vonásait; amint megérinti állát, látom, hogy ujjait ezüstgyűrűk díszítik, alkarján tintafoltok virítanak. Szívem ki-kihagy néhány dobbanást, amikor észreveszem a szemöldökcsontja felett kezdődő, arcán végighúzódó heget, ami ebből a távolságból alig látható, és fakónak tűnik jádezőld szeme élénkségéhez képest. Átható tekintettel figyel.

A nyugtalanság görcse fokozódik, amikor rájövök, ki ő.

Még ha nem is töltöttem volna éveket a Faasa-család tanulmányozásával, hírneve megelőzte: az indulatkitöréseiről szóló pletykák és a furcsa tevékenységeiről híresztelt történetek Gloria Terra legtávolabbi sarkaiba is eljutottak.

Azt mondják, legalább annyira veszélyes, mint amennyire tébolyodott, és határozottan arra utasítottak, hogy a lehető legnagyobb távolságot tartsam tőle.

Tristan Faasa.

A király öccse.

A sebhelyes herceg.